

Personas

Jākobs Šlesers, dz. 1932., zemnieks, pēc savas saimniecības pārdošanas 1991. gada martā – noliktavas strādnieks Vilmroda būvmateriālu tirgotavā.

Trūde Šlesere, dz. 1936., Bena māte.

Anīta Šlesere, dz. 1963., studējusi juriste, doktora grāds, pēc augstskolas beigšanas dzīvo Ķelnē.

Bērbele Šlesere, dz. 1967., precējusies ar Uvi fon Burgu, dzīvo sava vīra vecāku saimniecībā.

Benjamins Šlesers, dz. 1973., saukts **Bens**.

Tanja Šlesere, dz. 1982., dzīvo Lesleru ģimenē.

Pauls Leslers, dz. 1931., zemnieks, Jākoba labākais draugs.

Antonija Leslere, dz. Severīno, dz. 1951., itāliete, kopš 1969. gada precējusies ar Paulu.

Andrēass Leslers, dz. 1969., precējies ar Sabini Vilmrodi.

Ahims Leslers, dz. 1971., mantos tēva saimniecību.

Annete Leslere, dz. 1975., strādā sava tēvoča Ēriha Jensena aptiekā un draudzējas ar Albertu Kresmani.

Brita Leslere, dz. 1922., Tanjai Šleserei viņa ir gluži kā māsa.

Ērihs Jensens, dz. 1947., aptiekārs, *SPD** biedrs, Lobergas pilsētas domnieks.

Marija Jensena, dz. Leslere, dz. 1952., Paula Leslera māsa, jaunībā viņu karsti kāroja vairāki vīrieši.

Marlēne Jensena, dz. 1978., 1995. gada vasarā pazūd bez vēsts.

Heincs Luka, dz. 1928., advokāts ar savu kantori Lobergā, *CDU*** biedrs, Lobergas pilsētas domnieks. Viņa bungalo atrodas ārpus ciemata. Marija Leslere bija viņa lielā mīlestība. Viņš ir labs draugs Benam un izgādāja Jākobam darbu Vilmroda būvmateriālu tirgotavā.

Tonijs fon Burgs, dz. 1934., zemnieks.

Heidemarija (Tonija vecākā māsa) iestājās klosterī, kad Pauls Leslers atsauc savu saderināšanos ar viņu.

Krista (jaunākā māsa) bija garīgi atpalikusi un gāja bojā nacisma laikā.

Illa fon Burga, dz. 1935., Trūdes Šleseres draudzene.

Uve fon Burgs, dz. 1965., mantos tēva saimniecību, precējies ar Bērbeli Šleseri.

Vinfrīds fon Burgs, dz. 1968.

Viena meita – mirusi.

Rihards Kresmanis, dz. 1940., zemnieks, viņam pieder tūkstoš piecsimt morgenu*** zemes, pārmērīgi lieto alkoholu. Klīst baumas, ka viņš ir sabraucis Tonija un Illas fon Burgu meitu, kad tā gāja uz skolu.

Teja Kresmane (Ālsena), dz. 1949.

* *Sozialdemokratisches Partei Deutschlands* – Vācijas sociāldemokrātiskā partija. (Šeit un turpmāk – tulkotāja piezīmes.)

** *Christlich-Demokratische Union* – Kristīgo demokrātu savienība.

***Morgens – tradicionāla zemes mērvienība, kam dažādos Vācijas novados ir atšķirīgs lielums. Sākotnēji: platība, kādu viens vīrs ar vienu zirgu var uzart vienā rītā. *Der Morgen* (vācu val.) – rīts.

Vilhelms Ālsens (Tejas tēvs) nacisma laikā bija vietējais grupenleiters*, viņš aizsūtīja nāvē ebreju Šternu un Goldheimu ģimeni, kā arī mazo Kristu fon Burgu.

Alberts Kresmanis ir Bena vienaudzis, mantos tēva saimniecību, draudzējas ar Anneti Lesleri, bet viņam vairāk patīk Annetes māsiņa Marlēne Jensena.

Igors, spaidu darbos uz Vāciju izvests krievs, pēc kara viņš palika strādāt Kresmaņu saimniecībā.

Bruno Klejs, dz. 1951., zemnieks, nelaiž garām nevienu iespēju izkauties, divu ārļaulības bērnu tēvs. Viņš nebija pietiekami smalks savai lielajai mīlestībai Marijai Leslerei. Marijas brālis Pauls stingri pretojās savas māsas attiecībām ar Bruno. 1977. gadā Bruno pēc tēva pavēles apprecējās.

Renāte Kleja, tāpat kā Trūde Šlesere un Antonija Leslere, nāk no Lobergas.

Dīters Klejs, dz. 1977., stipri interesējas par Marlēni Jensenu.

Heiko Klejs, dz. 1980.

Oto un Hilde Pecholdi bija Jākoba un Trūdes kaimiņi, kad Šleseri vēl dzīvoja Strautiēlā. Hilde milēja kaķus.

Māsas Ritgeres saimnieko tēva kafejnīcā, abas ir neprecējušas, viņu brālis krita karā.

Sibilla Fasbendere, māsu Ritgeru māsiņa, jaunībā aprūpēja garīgi atpalikušo Kristu fon Burgu, mīl Benu kā pašas dēlu.

Gerta Frankena, dz. 1891., līdz savai nāvei bija Jākoba un Trūdes Šleseru kaimiņiene Strautiēlā, atraitne kopš Pirmā pasaules kara, viņa zināja visu, kas notiek ciematā.

* *Gruppenleiter* (vācu val.) – vietējās pašpārvaldes vadītājs hitleriskajā Vācijā.

Verners Rūpolds, «Rūpoldkroga» īpašnieks, pirms kara bija saderinājies ar Edīti Šternu, nebeidza cerēt, ka viņa ir izdzīvojusi, un līdz 1981. gadam gaidīja viņu pārnākam. Pēc viņa nāves krogu pārņēma viņa brālēns **Volfgang**s.

Alteja Belaši, jauna cirka māksliniece, 1980. gadā pazūd bez vēsts.

Urzula Mona, garīgi atpalikusī meitene kopā ar saviem vecākiem dzīvoja Tonijam fon Burgam piederošajā īres mājā pie Cīruļceļa, 1987. gadā viņa guva smagus miesas bojājumus.

Svenja Krāla, septiņpadsmitgadīgā meitene no Lobergas pazūd bez vēsts 1995. gada jūlijā.

Edīte Šterna (22) ierodas no ASV, lai noskaidrotu savas vectantes un vārdamāsas likteni, un pazūd bez vēsts.

Nikole Rēbaha, svarīga lieciniece.

Brigite Halingera, izmeklētāja, policijas virskomisāre un hroniste.

Prologs

Pēdējos gados jau nedaudz aizmirstībai ir nodota tā briesmīgā vasara, kas prasīja piecu cilvēku dzīvības. Par to daudz runāja, pārāk daudz diskutēja, strīdējās, spriedelēja un meklēja vainīgos. Atkal uzliesmoja sens ienaidis, versmē sadega senas draudzības. Katrs ciematā kaut ko zināja, un katrs, kurš agrāk bija klusējis, atvēra muti, kad nekas vairs nebija grozāms.

Es runāju ar visiem, kas vēl spēja runāt. Uzklusēju viņu skaidrošanos, viņu aizbildināšanos un tukšās atrunas. Redzēju viņu nosebošanos un apjēdzu viņu maldus. Tagad gribu runāt tā vārdā, kurš nevienam nespēja pateikt, ko jūt. Es gribu runāt Bena vārdā.

Tas nebūs viegli, es zinu. Ne visiem notikumiem bija liecinieki. Bet tik un tā esmu pārliecināta, ka arī situācijās, kuras neviens nav novērojis, viss daudz maz risinājās tā, kā to attēlošu. Kādēļ gan cilvēkam, kura intelektuālās spējas ir aprobežotas, izšķirošos brīžos vajadzētu mainīt savu iztūrešanos?

Par mani pašu šeit nebūtu daudz ko sacīt. Es biju bremžuguns, tikai blakusfigūra ar neveiksmīgu lomu intermēdijā un beigās policijas virskomisāre, kas vadīja izmeklēšanu, Brigite Halinger. 1995. gada vasarā

man bija četrdesmit trīs gadi, es biju precējusies un audzināju septiņpadsmitgadīgu dēlu. Domājams, tas man radīja sarežģījumus šajā lietā.

Es jūtu līdzīgu Bena mātei Trūdei Šleserei. Lai gan neattaisnoju viņas rīcību, arī nosodīt viņu līdz galam nespēju. Un beigās viņai, neraugoties uz paredzamajām sekām, izdevās pārkāpt sev pāri un apsūdzēt pašai sevi. Esmu lielu pateicību parādā Trūdei par viņas atzišanos. Tikai viņas nesaudzīgā vaļširdība ļāva man noskaidrot visu šo lietu un tagad publicēt stāstu par Benu. Tas nu ir jāvelk gaismā. Varbūt tad tikšu galā ar pašas šausmām. Varbūt tad mitēsies lietuvēnsapņņi, kas mani vēl tagad pēc visiem šiem gadiem naktīs rauj augšā no miega.

Šajos sapņos es pavadu Benu viņa sirojumos pa apkārtni. Guļu uz vēdera krūmu aizsegā, kopā ar viņu lūkojos binoklī, kopā ar viņu degu nepacietībā ieraudzīt jaunās meitenes. Skatos viņam pār plecu, kad viņš laiž darbā lāpstu. Tad pamostos vienos sviedros un jautāju sev, kāds iespaids man pašai rastos, ja es viņu sastaptu šajā drausmīgajā vasarā, piedevām varbūt vēl naktī uz vientuļa lauku ceļa.

Tovasar viņam bija divdesmit divi. Milzīga auguma puisis, plecīgs un masīvs, ar maigu skatienu un divgadīga bērna intelektuālo koeficientu. Viņam mūždien uz krūtīm karājās binoklis, pie jostas saliekamā lāpsta un bikšu kabatā parasti bija nazis. Vai es būtu no viņa nobijusies? Varbūt domātu tāpat kā daudzi citi – ka divgadīgi bērni ir nekaitīgi un varbūt tikai reizēm plēš savas rotaļlietas.

To, ka viņš kādreiz plosījies gabalos lelles, zināja visi. Tāpat daudzi zināja, ka viņš pastāvīgi klimst apkārt savos tumši zilajos uzvalkos. Ne jau elegantajos, pie kuriem pieņemts vilkt baltu kreklu. Viņš valkāja tikai ērtos – ar gumiju jostasvietā un pie potītēm. Šādi ģērbies viņš bija neatkarīgs un savas vajadzības varēja nokārtot zem klajas debess.

Jau agri starp vietējiem radās tādi, kas rauca degunu un runāja: «Tā taču kauna lieta, ļaut tādām vazāties riņķī.» Bet briesmas viņā saskatīja pavisam nedaudzi. Lielpilsētā viņš varbūt vispār nedurtos acīs, tur taču netrūkst visādu dīvaiņu. Turpretim ciematā, kur katrs met sāpus neuzticīgu skatienu...

Ciematietim ir savi īpaši likumi. Gadās viss kas, un to nelabprāt izlaiž uz āru. Ļaudis zina, kādus grūžus kaimiņš slauka zem paklāja un diez-

gan bieži vēl palīdz viņam tos bēdzināt. Beigās uzsit uz pleca un pasaka: «Neņem galvā.» Viņam tā pateikt nevarēja. Viņš to nesaprastu.

Un neviens nesaprata viņu. Tā bija gara pārpratumu un bezjēdzīgu sodu virtene, kas viņu padarīja par to, kas viņš bija deviņdesmit piektā gada vasarā – leļļu kaprācis.

1995. gada 12. augusts

Kad Marlēnes Jensenas tēvs pulksten deviņpadsmitos atstāja dzīvokli, viņai bija atlicis dzīvot vēl apmēram septiņas stundas. Aptiekārs Ērihs Jensens bija *SPD* biedrs un Lobergas pilsētas domnieks. Tās sestdienas vakarā viņš gribēja pārliecināt dažus partijas biedrus nākamajā domes sēdē atkārtoti izvirzīt darba kārtībā kādu tēmu un noskaņot viņus par labu savam viedoklim.

Bija runa par vienošanos ar abām pilsētas taksometru firmām. Ērihs Jensens gribēja organizēt regulāru maršruta līniju un panākt zemāku cenas likmi, lai nedēļu nogalēs pēc Lobergā rīkotās diskotēkas droši nogādātu nemotorizēto lauku jaunatni mājās uz četrus kilometrus attālo ciematu.

Pēdējais autobuss uz Lobergu izbrauca tūlīt pēc pieciem, nakti neviens vairs atpakaļ nebrauca. Pašā ciematā jaunatnei nebija nekādu izklaides iespēju. Arī netālā mazpilsēta neko daudz nespēja piedāvāt, tur bija itāliešu saldējumkafejnīca, kino, kā arī viena un tā pati disko-tēka, kurā katru sestdienas vakaru pulcējās gandrīz ciemata jaunieši.

Marlēnei Jensenai nekādu maršruta līniju nevajadzēja. Viņa saņēma daudz kabatasnaudas, lai par taksometru varētu maksāt arī pēc

parastā tarifa. Taču Ērihs Jensens bija piespriedis savai meitai mājas arestu uz visu nedēļas nogali, turklāt vēl konfiscējis tai kabatasnaudu matemātikā saņemtā sešnieka dēļ.

Bargo audzināšanas pasākumu izsludināja jau nedēļas vidū, un tā nebija pirmā reize. Par spīti tam Marlēne bija norunājusi ar draudzeni. Viņa paļāvās uz to, ka māte aizvedīs viņu uz Lobergu, piešķirs atņemto naudu un pēc vīra atgriešanās nodarbinās viņu guļamistabā, lai meita atkal var nemanot ielavities. Līdz šim viņas vienmēr bija tā rīkojušās. Ēriham Jensenam bieži nedēļas nogalēs bija darīšanas ārpus mājas, un audzināšanas jautājumos viņa uzskati tikai retu reizi saskanēja ar viņa sievas Marijas uzskatiem.

Marija Jensenā, dzimusi Leslere, bija savas ģimenes pastarīte. Viņa nāca pasaulē divdesmit gadus pēc sava brāļa Paula, kļūstot par otra, vēl vecākā, karā kritušā brāļa aizstājēju, un vecāki bija viņai kā vectētiņš un vecmāmiņa, kas Mariju lutināja un apčubināja. Pauls bija viņai kā jauneklīgs tēvs, kurš iejaucās tikai izņēmuma gadījumos un liedza krist galējībās. Tieši tolaik, kad viņa sasniedza kritisko vecumu, Pauls apprecējās, un viņa sieva Antonija bija tikpat veca, respektīvi jauna, kā viņa māsa. Uzaugusi bez īpašiem spaidiem un muļķīgiem aizliegumiem, Marija tādu pašu brīvību atvēlēja arī savai meitai.

Marlēne, saposusies uz iešanu, jau sēdēja gultā. Taču pirms došanās ceļā pie saviem partijas biedriem, Ērihs Jensens aizslēdza viņas istabas durvis no ārpuses un atslēgu paņēma līdzī. Bridi vēlāk dzīvokli virs aptiekas Turgus laukumā atstāja arī Marija. Viņa sprieda, ka nespēs stundām ilgi paciest ieslēgtās meitas brēkulīgos protestus.

Marija aizbrauca uz Lesleru māju, kas atradās ārpus ciemata, lai kārtējo reizi rūgti pagaustos brālim un svainei, ka Ērihs vienkārši neko nesaprot no jauniešu vajadzībām. Atbilstoši gaidītajam Pauls un Antonija viņai piekrita, ka svētdienas pēcpusdienā sods noteikti ir jāatceļ. Antonija apņēmas nākamajā pēcpusdienā iegriezties pie Jenseniem un it kā starp citu ieminēties, ka grasās apciemot tēvu. Viņas tēvam piedēvēja saldējumkafejnīca Lobergā. Pēc tam Antonija grasījās jautāt, vai svaines meitai būtu vēlēšanās viņu pavadīt. Ja Ērihs protestētu, viņa to vestu pie prāta. Īstenot savu nodomu viņai vairs neiznāca.

Tiklīdz mātes mašīna nozuda skatienam, Marlēne Jensena atvēra savas istabas logu. Zem tā atradās garāžas plakanjums, un garāžas sienai bija cieši piemontētas kāpnes. Pēc minūtēm desmit Marlēne jau bija sasniegusi Lobergas lielceļu. Viņa nedomāja, ka četrus kilometrus līdz pilsētai vajadzēs noiet kājām.

Tā arī bija, jau itin drīz viņai blakus apstājās gaišs mersedess. Mašīnā sēdēja viņas māsiņa Annete Leslere un viņas draugs Alberts Kresmanis. Abi – kā tad nu citādi – devās uz diskotēku. Viņi paņēma Marlēni līdzi. Visi trīs jaunieši ieradās tur ap pusdeviņiem. Annete Leslere izlīdzēja ar divdesmit markām, ar tām pietika pāris dzērieniem, ne jau taksometram. Bet Alberts Kresmanis, protams, bija gatavs nakti aizvīzēt Marlēni arī atpakaļ.

To pašu labprāt darītu vēl kāds ciemata jauneklis, Dīters Klejs. Tomēr viņš būtu pēdējais, kuram Marlēne ļautu sevi pārvest mājās. To viņa arī skaidri paziņoja, kad vakara sākumā viņš izteica šādu piedāvājumu.

Dīteram Klejam vēl nebija pilni astoņpadsmit, viņš bija dzimis oktobrī, un, lai gan, būdams zemnieka dēls, drikstēja vadīt traktoru, trešās klases autovadītāja tiesību viņam vēl nebija. Tomēr viņš izmantoja savas mātes mašīnu, kad pašam iegribējās. Tas gan nebija istais iemesls, kādēļ Marlēne noraidīja viņa piedāvājumu.

Kaut kad pavasarī viņa reiz pieņēma Dītera aicinājumu uz randiņu. Nesimpātisks viņš nebija. Izskatīgs puisis, lielisks un izturīgs dejotājs, turklāt – kas īpaši vērtīgi – viņa rīcībā pastāvīgi bija automašīna. Tomēr citkārt tik saprotošā māte šausmīgi pārskaitās un nosauca Dīteru par neaptēstu zemnieklempī, kad Marlēne pavēstīja, ar ko gribētu tikties. Neraugoties uz visām simpātijām, Marlēne nolēma labāk neriskēt.

Dīters Klejs tomēr nebija atmetis cerības. Šajā vakarā viņš meklēja mierinājumu pie Marlēnes draudzenes, mēģinot dabūt viņu par vidutāju, un īsi pirms divpadsmitiem aizveda viņu mājās. Tobrīd Marlēne izkļaidējās ar diviem jaunekļiem no Lobergas, kurus neviens nepazīna.

Apmēram stundas ceturksni pēc Dītera Kleja un Marlēnes draudzenes prom devās arī Alberts Kresmanis un Annete Leslere. Alberts atdijās no Marlēnes, piebilzdams, ka atbrauks tai pakaļ pēc stundas.

Viņai tas bija isti pa prātam. Marlēne nedomāja, ka, atgriezies mājās, tēvs tūlīt pārbaudīs viņas istabu. Tomēr viņš varētu kaut ko sadzirdēt, ja viņa pārrastos un iemanītos pa logu pārāk agri. Pusdivos naktī viņš būtu cieši iemidzis.

Bija labi saprotams, kāpēc Alberts Kresmanis negribēja ņemt viņu līdzi uz ciematu tūlīt. Viņš plānoja kopā ar Anneti Lesleri vēl uz britiņu ieskriet kādā klusākā stūrīti, un Marlēne tikai traucētu. Tiesa gan, Alberts pirms aizbraukšanas izmeta piezīmi, kas lika Marlēnei bažīties. Viņš dzīrās tai parādīt, kādas vietīņas viņas māsiņai patik visvairāk un kādām pozām viņa dod priekšroku.

Tā nebija pirmā reize, kad Alberts Kresmanis nāca klajā ar šādiem mājieniem. Līdz šim Marlēne neuztvēra tos nopietni. Bet līdz šim viņa arī ne reizi nebija palikusi ar Albertu divatā. Alberta tēvs Rihards Kresmanis bija bagātākais vīrs ciematā. Alberts kopš mazotnes bija pieradis, ka par naudu var nopirkt tikpat kā visu. Ja kādreiz kaut kas nebija nopērkams, viņš varēja kļūt ļoti nejauks.

Tāpēc Marlēne Jensena mazliet pirms vieniņiem labprātāk iesēdās autiņā pie abiem jaunekļiem, ar kuriem šovakar bija pavadījusi lielāko daļu laika, lai gan zināja tikai viņu vārdus: Klauss un Edijs. Autostāvētā gan neiztika bez kautiņa. Dīters Klejs, izsēdinājis Marlēnes draudzeni pie viņas vecāku namdurvīm, bija jau sen atgriezies un izmēģināja nelielu šantāžu:

– Ja tu nebrauksi ar mani, es izstāstīšu tavam tēvam...

Edijs un Klauss kopīgiem spēkiem nolika viņu pie vietas. Klauss viņu cieši turēja, kamēr Edijs sarūpēja tam zilu aci un asiņainu degunu. Ar pēdējo belzienu pakrūtē viņš uz pāris sekundēm izslēdza Dīteru no ciņas. Tad Edijs sēdās pie stūres, bet Klauss iekārtojās blakus Marlēnei aizmugurējā sēdekli.

Sākumā šķita, ka Edijs dara visu, kā solījis. Viņš izbrauca uz lielceļu, ko pēc četriem kilometriem – pie ciemata robežas – sauca par Strautieli un kas divu kilometru garumā stiepās cauri visai apdzīvotajai vietai. Pirms paša ciemata pa labi atzarojās šaurs asfaltēts ceļš, kas veda projām uz Marlēnes tēvoča Paula Leslera māju. Edijs nogriezās uz šī ceļa, un Klauss tūlīt kļuva uzmanīgs.

Marlēne pretojās, bet šaurajā aizmugures sēdekli neko daudz nespēja. Edijs brauca samērā ātri. Pēc kādiem trīssimt metriem šaurais ceļš šķērsoja plataku, kurš virzījās paralēli Strautielai un tāpat kā lielceļš veda uz Lobergu. Pie šīm krustcelēm savu bungalos bija uzcēlis advokāts Heincs Luka. Nesamazinot ātrumu, Edijs nogriezās uz platā ceļa. Kādu sekundes daļiņu Marlēne saskatīja bungalos kā tumšu kluci pie krustojuma.

Heincs Luka ilgus gadus dzīvoja viņiem kaimiņos Turgus laukumā. Marlēne pazina viņu kopš bērna kājas un uzskatīja par visnotaļ jauku tēvocīti. Jo vairāk tāpēc, ka viņas tēvs necieta veco advokātu ne acu galā. Pilsētas domē viņi pārstāvēja pretējas nostādnēs. Turklāt agrākos laikos Heincs Luka bija karsti pielūdzis viņas māti. Šajā situācijā Marlēne gan negaidīja no viņa nekādu palīdzību. Nedēļu nogalēs advokāts tikai retumis bija mājās, un, pat ja būtu, diez vai viņš piešķirtu īpašu nozīmi garām braucošam auto.

Apmēram piecsimt metrus aiz krustojuma mašīna spēji apstājās. Tikko izdzēsis starmešus un izslēdzis motoru, Edijs izmetās ārā no šofera vietas un aridzan iespraucās uz pakalējā sēdekļa. Marlēne cīnījās ar abiem viriešiem, cik spēka, koda un skrāpēja, zaudējot matu šķipsnu un divas zvaigžņveida kniedes no savām džinsenēm. Kāds no tiem abiem nemitīgi atkārtoja:

– Beidz taču lauzties.

Beidzot tomēr Klauss un Edijs atzina, ka savu tie varētu panākt vienīgi ar varu.

Marlēne nepaspēja ne apskatīties, kad jau stāvēja uz lauku ceļa. Viņai nopakaļ puiši izvieda gaišzilo bluzonu un rokassomiņu. Mašīna aizbrāza.

Viņas atvieglojums neturpinājās ilgi. Tas bija tumšs apvidus. Ceļi gan bija visai labā stāvoklī. Tomēr apgaismoti tie nebija. Triju, turklāt vēl tālu izklaidus izvietotu šīs ciemata puses viensētu dēļ tos arī neatmaksātos apgaismot. Riharda Kresmaņa un Dītera tēva Bruno Kleja mājas atradās ciemata otrā pusē.

Apmēram piecsimt metrus atpakaļ stāvēja vecā advokāta bungalos. Tumsā nekas no tā nebija manāms. No krustcelēm bija vēl astoņsimt

metru līdz viņas tēvoča mājai. Pretējā virzienā šis ceļš veda gar atklātiem dārziem, žogiem un mūriem. Tie bija lieli gruntsgabali, uz kuriem būvētās mājas rindojās gar Strautieli un no šīs puses bija tik tikko jaušamas. Tikai retumis naktī mirgoja dažs vēl apgaismots logs. Pusotru kilometru uz priekšu bija otrs krustojums, no kura, pagriežoties pa kreisi, varēja nokļūt uz Strautielas, bet, ejot pa labi, sasniegt Jākoba un Trūdes Šleseru viensētu. No Strautielas līdz vecāku dzīvoklim Turgus laukumā arī vēl atlika krietns kilometrs. Līdz tēvoča mājai bija tuvāk.

Marlēne neomulīgi uzrāva plecus, pacēla no zemes somiņu un jaku un, uzvilksusi to, sāka iet. Bija baisi. Pa kreisi aizstiepās lauki, pa labi atradās augsta dzeloņstieplu žoga norobežota pļava, kurā vietām līdz viduklim sakuplojušu nezāļu vidū auga trīs duči ābelišu. Tai pieklāvās pilnīgi aizlaists zemes gabals, kādreizējs dārzs, par kuru jau gadiem ilgi neviens vairs nelikās zinis. Tā ka pāris kazeņu krūmu bija pārtapuši necaurejamā, ērkšķainā, lielākoties nātrēm caurvītā mūžamežā.

Marlēne Jensena uzelpoja, kad mežonīgā vieta beidzot palika aiz muguras un viņa sasniedza sava tēvoča milzīgo kukurūzas lauku, kas no divām pusēm apņēma krustceles un Heinca Lukas gruntsgabalu. Un tad tā piepeši uzradās aiz viņas – šī milzīgā ēna. Viņš tuvojās ašiem, bet gandrīz nedzirdamiem soļiem. Marlēne pamanīja viņu tikai tajā brīdī, kad tas ar roku satvēra viņas garos matus.

– Prīmā, – viņš teica.

Kad Marlēne bija pārvarējusi sastingumu, viņa sita ar abām rokām atpakaļ, šādi panākot, ka viņš atlaiž tās matus. Tad viņa nikni apcirtās apkārt un uzkliedza:

– Tu esi galīgi aptaurēts, mani tā biedēdams?

Bailes Marlēne Jensena šajā brīdī, visticamāk, nejuta. Tas bija tikai Bens, Jākoba un Trūdes Šleseru dēls, kurš gan varēja izbiedēt ar savu masīvo stāvu un ārējo veidolu, bet bija pilnīgi nekaitīgs. Viņa māte un viņas tante Antonija to pastāvīgi uzsvēra. Viņš atkal izlaida savus pirkstus caur viņas matiem.

– Prīmā, – viņš pateica vēlreiz.

– Neaiztīc mani, idiot! – Marlēne ieklīdzās.

Viņš atvilka plaukstu.

– Nagus nost? – viņš apprasījās.

– Jā, tieši tā, – Marlēne atsaucās mazliet mērenākā tonī. – Nagus nost. Vairs tā nedari.

Tad viņa pagriezās un devās tālāk uz krustcelēm. Viņš sekoja.

– Nagus nost, – viņš atkātoja.

Šoreiz tas neizklausījās pēc jautājuma. Viņš satvēra Marlēni aiz pleca. Marlēne nokratīja viņa roku un metās skriešus. Viņš turējās blakus, sakampa viņu aiz piedurknes un pavilka, gandrīz vai noraudams viņu gar zemi.

Tagad viņš kļiedza:

– Nagus nost!

Marlēne izrāvās no viņa tvēriena, atstādama tam rokā jakas skrandu. Viņa paātrināja skrējieni. Viņš to apsteidza, plati nostājās priekšā un izpleta rokas, aizšķērsojot tai ceļu.

– Nagus nost! – viņš nokļiedza ceturto reizi.

– Vācies! – Marlēne atkļiedza. – Vācies prom, idiot!

Kad viņš atkal izstiepa roku, lai viņu satvertu, Marlēne iezvēla tam ar dūri. Viņš salēcās un, pamiņājies uz vietas, ķēra kabatā. Kad viņa roka atkal iznira no kabatas, viņš tajā turēja atspērناzi. Marlēne tumsā pamanīja to tikai tad, kad asmens izlēca no spala un viņš jau vēzēja nazi viņai gar degunu. Viņa tāpat jau trūcīgā valoda galīgi apsīka nesaprotamās rīkles skaņās, skaidri varēja saklausīt vairs tikai divus vārdus:

– Sprāgoņa, vāks.